

*trink~i ĉevalon je akvo; vi vane penas kred~i min, ke tio estas vero Z; vi min manĝ~os, mi vin trink~os Z; tondro kampulon memor~as pri Dio Z; la patrino dev~is ŝin manĝi en la kuirejo Z; ili lern~is sian langon paroli malveron Z; ĉio konjekt~as min, ke...; la ideoj pens~as, la sentoj ag~as; mi decid~is mian amikon veni en la teatron; pli bone estas envi~i ol kompat~i Z, ktp. b) Pasiva senco: sci~i novaĵon al amiko Z (igi novaĵon sciata); trink~i akvon al ĉevalo; mi manĝ~is kokinion al miaj gastoj; humileco pardon~as eĉ grandajn krimojn Z; li sent~os al vi sian skurĝon Z; ili kompren~is la neordinaran desegnon; kion la magistrato anonc~as al mi per vi? marĉandado aĉeton ne dev~as Z; tiu afero decid~is la militon; kolor~i muron; hav~i panon al iu; kon~i sci~on; abon~i gazeton al iu; aŭd~i sian voĉon; disting~i iun, ktp. Rim. 1: Kvankam iu sama **ig**-verbo povas esti jen aktiva, jen pasiva, ĝi ne povas havi siajn du komplementojn en akuzativo, sed unu el ili devas esti konstruata kun prepozicio; oni ne povas diri: «sci~i amikon novaĵon», sed oni devas uzi unu el la du supre montritaj konstruoj. Rim. 2: La supraj reguloj aplikigas al la verboj derivitaj per **ig** de verboj jam kunmetitaj kun prefikso: la pluvo malsoif~as (igas malsoifanta) la teron Z; vi elhak~is (igis elhakata) al vi lombon Z; li elĉiz~is (igis elĉizata) en la roko loĝejon por si Z (Kp I^o D, Rim. 3). Rim. 3: Kvankam la pasiva senco estas pli ordinara k olta, la **ig**-verbo povas kelkfoje esti dubasenca. Por forigi ĉiun dubon, oni povas, laŭ la konsilo de Z, esprimi antaŭ la sufikso **ig** la partecipan sufikson, ekz.: la farmisto mangant~is aŭ mangat~is siajn kokinojn; konant~i amikon pri libro, konat~i libron al amiko. Esprimado de tiu sufikso estas necesa, kiam oni volas precizigi, ke la ago okazos en la estonteco: sin devont~i al la pagado de grandaj sumoj Z. Rim. 4: Kelkaj espistoj, precipe german-k anglingvaj, ŝajnas rigardi la sufikson **ig** kiel necesan karakterizilon de ĉiu transitiva verbo k inklinas superflue k taŭtologie aldoni ĝin al simplaj transitivaj radikverboj, kiuj tute ne bezonas ĝin; ekz. anstataŭ la simplaj korektaj formoj *elekti*, *konvinki*, *minaci*, *fini*, *sin vesti*, ktp, k samsence*

kiel ili, oni uzas la formojn *erarajn elekt~i*, *konvink~i*, *minac~i*, *fin~i*, *sin vesti~i*, *tromp~i*, *konfuz~i*, *sufok~i*, *prepar~i*, *konsol~i*, *montr~i*, *vek~i*, ktp. Jam en jaro 1909 s-ro Boirac, prezid. de la Akad., protestis kontraŭ tiuj malkorekteco. Oni ankaŭ atentu, ke tia troa uzado de **ig** kun verba transira radiklo tute diferencas de la neceso, sed en dubaj okazoj tute korekta almeto de tiu suf. al substantiva radiklo (Kp I^o, C, Rim. 3). Oni povas ankaŭ uzi la sufikson **igl** kiel memstaran verbon (Kp IV°).

III° De ĉiuj verboj derivitaj per **ig**, oni povas regule devenigi:

A) Substantivojn, kun la senco: «ago -igi», aŭ «-igaĵo», ekz.: la *mort~o* je Cezaro; aprobi la nul~on de kondiĉo; kondamnita je pend~o; estu trankvila, mi donos al vi kontent~on.

B) Adjektivojn, kun la senco: «-iganta, povanta -igi», ekz.: *san~a aero*; *mort~a frapo*; *ruin~ema filino de Babel Z*.

C) Adverbojn, kun la senco: «laŭ -iga maniero», ekz.: *enu~e paroladi*; *dev~e rideti*.

Rim.: Ĉe tiuj derivitaj adjektivoj k adverboj, la sufikso estas ofte malmulte utila, k tial forlasita: *disting(~)a*, *dolor(~)a*, *lim(~)a*, ktp.

IV° **Igl** (tr). Uzata memstare, havas la saman senco kiel la sufikso (Kp ĉe la komenco); ĝi diferencas de **fari**, per tio, ke **fari** signifas, ke io estas ŝanĝata de ia ekstera kaŭzo, dum **igl** nenion precizigas pri la kaŭzo, k havas sekve pli vastan amplekson: li ~is *fari* al si veston; mi ~is rakonti al mi la novaĵon; ŝiaj hipokrite mallevitaj okuloj ~is supoziti. Rim.: Kvankam la ordo de la vortoj estas sufiĉe libera en esp-o, oni kutimas, pro klareco, meti inter **igl** k la infinitivo la subjekton de tiu infinitivo, k post la infinitivo ties komplementon: tiu **el** brava konduto de nia junularo ~os lin riprensi, k faros lin pli cedema B; kolero de reĝo estas kuriero de morto, sed homo saĝa ~as ĝin pardoni Z; kio do ~is ilin vagadi Z? ĉu ne ekzistas alia bono por la homo, krom manĝi k trinki k ~i sian animon ĝui plezuron de sia laborado Z? la bezono de viaj servoj ~is min vin voki Z; la amuzo ~is min forgesi pri la horo; mi ~is lin forkuri; la farmisto ~is siajn